

шилъ работата на тезгяха и вдигайки глава да обгледа посетителитѣ, съзрѣ Павла и извика възражданъ :

— Добре дошелъ, Павле! — Ела насамъ, де!

Павелъ се посъвзе и тръгна къмъ кръчмаря.

— Я, гледай, — продължаваше Тънкия къмъ Павла, — влиза и мълчи!

— Чакахъ да видя ще ме познаешъ ли, — отвърна Павелъ, окураженъ.

— Нали лани се срѣцнахме въ околийското . . . И като замаха съ ржка, додаде: хайде, ела тукъ; седни до меня; има да запиша една вересия. Ще си поприказваме.

И като записа въ тефтера си нещо, седна до Павла.

— Че какъ тъй? — запита Тънкия набърже: хемъ да по-